

Sygn. akt IV CNP 32/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi powodów
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 8 lutego 2012 r.,
w sprawie z powództwa J. N. i W. N.
przeciwko Fundacji Wspierania Przedsiębiorczości Regionalnej w G.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 listopada 2014 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powodowie J. N. i W. N. wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 8 lutego 2012 r., którym oddalona została ich apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 28 września 2011 r. oddalającego powództwo przeciwko Fundacji Wspierania Przedsiębiorczości Regionalnej w G. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Zamierzając uprawdopodobnić wyrządzenie szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, powodowie wywodzili, że „gdyby Sądy obu instancji zastosowały prawidłowo wykładnię wskazywanych przepisów prawa, w szczególności wypowiedziałyby się w sposób prawidłowy co do braku możliwości przerwania biegu przedawnienia przez czynność procesową w postaci złożenia wniosku przez poprzednika prawnego wierzyciela o wydanie ponownego tytułu wykonawczego zamiast utraconego, ich poprawnym rozstrzygnięciem powinno być pozbawienie w całości tytułu wykonawczego - prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy w E. z dnia 17 lipca 1996 r. (...), co w finalnej konsekwencji uchroniłoby powodów od doznanej szkody w postaci braku możliwości skutecznego dochodzenia przez wierzyciela w drodze egzekucji realizacji roszczenia wynikającego z tytułu egzekucyjnego.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna, gdyż dotknięta jest nieusuwalnym brakiem w zakresie jednego z istotnych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Brak któregośkolwiek z tych elementów stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

Istotną wadą skargi jest brak uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Skarżący wiązali szkodę bezpośrednio z możliwością prowadzenia przeciwko nim egzekucji sądowej, twierdząc, że nie doznaliby „uszczerbku finansowego w postaci egzekwowanego w drodze egzekucji świadczenia pieniężnego”, gdyby „legitymowali się skutecznym wyrokiem” pozbawiającym wykonalności wydany

przeciwko nim tytuł wykonawczy. Stwierdzenie to wraz zacytowanym wywodami nie czyni zadość wskazanemu wymaganiu. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, na skarżącym spoczywa obowiązek wskazania wysokości szkody, która powstała na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia oraz przedstawienia argumentacji prawnej przekonującej o tym, że szkoda ta rzeczywiście została już wyrządzona, a ponadto przedstawienia odpowiednich środków mających twierdzenia strony w tym zakresie uwiarygodnić (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz.140 oraz z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). W skardze nie uprawdopodobniono, że jakakolwiek szkoda w majątku powodów rzeczywiście już powstała. Skarżący nawet nie twierdzili, iż wyegzekwowano od nich należne wierzycielowi świadczenie, ani nie przedstawili żadnych dowodów lub środków, które uprawdopodobniałyby, że doszło do wszczęcia przeciwko nim postępowania egzekucyjnego, które doprowadziło do powstania konkretnego wymiernego uszczerbku majątkowego.

Z omówionych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie z art. 424⁸ § 1 k.p.c.